

Валерія Коптєва,
студентка 3 курсу,
гуманітарно-економічного факультету
Наук. керівник: **О.В. Задворна,**
ст. викладач (БДПУ)

ОРГАНІЗАЦІЯ ПРОЦЕСУ ПРАЦЕВЛАШТУВАННЯ МОЛОДІ УКРАЇНИ

Працевлаштування молоді у сучасний період розбудови держави в Україні є одним з найбільш актуальних питань. Більшість молодих людей, особливо тих хто закінчують вищі навчальні вузи, задумуються про майбутню роботу.

Невирішені проблеми працевлаштування молоді призводять до зростання безробіття та зниження рівня життя.

Метою дослідження є аналіз процесу працевлаштування в молоді, а також основних напрямів покращення стану молодіжного безробіття в Україні.

Забезпечення зайнятості молоді на сьогодні виступає одним із пріоритетних завдань розвитку держави. Лише з урахуванням динаміки рівня її зайнятості можна розробляти соціально економічні прогнози розвитку країни на довготривалу перспективу [1]. Через несвоєчасне влаштування на роботу безробітні молоді люди втрачають свої професійні навички та кваліфікацію, що ще більше ускладнює процес ефективного пошуку роботи. За статистикою найбільшу частку безробітних складають молоді люди віком до 35 років [2].

Вагомий внесок у дослідження проблеми безробіття та працевлаштування молоді зробили сучасні вітчизняні вчені: Д.Л. Богиня, О.А. Грішнова, Е.М. Лібанова.

В Україні задекларована державна підтримка молоді, яка реалізується у молодіжній політиці, що включає такі напрями як: створення законодавчої бази державної молодіжної політики, проведення слухань у Верховній Раді України про становище молоді та підготовка доповіді з цього питання Верховній Раді України та Президентові України, створення структурних підрозділів, що займаються проблемами молоді, в органах державної влади та управління всіх рівнів, створення соціальних служб роботи з молоддю, реалізація цільових комплексних молодіжних програм.

Однак, результативність цієї політики не позначається суттєво на зайнятості молоді. Тому певна частина із вищенаведених напрямів державної політики не реалізовується на практиці належним чином, оскільки більшість молодих громадян України є не проінформованими про існування молодіжних програм й специфіку функціонування молодіжних центрів зайнятості. Отже, насамперед необхідно підвищити дієвість існуючих державних програм сприяння молодіжній зайнятості та забезпечити реальне здійснення кожного програмного заходу молодіжної політики України [3].

Перше робоче місце молодого фахівця – це місце роботи молодих громадян після закінчення будь-якого навчального закладу, або припинення навчання в ньому, завершення професійної підготовки і

перепідготовки, а також після звільнення зі строкової військової служби, або альтернативної (невійськової) служби. Держава гарантує працездатній молоді рівне з іншими громадянами право на працю [5].

Отже, для вирішення проблем працевлаштування молоді необхідно вжити заходів щодо поліпшення діяльності державних органів у напрямках забезпечення зайнятості молоді, розробити та впровадити механізми фінансової та іншої підтримки підприємств, установ, організації, які створюють нові робочі місця. Більше уваги необхідно приділяти організації процесу працевлаштування молоді на рівні навчальних закладів, органів місцевого самоврядування.

ЛІТЕРАТУРА

1. Основні напрямки розвитку на 2013 і 2014 роки // Державна програма економічного і соціального розвитку України на 2012 рік та основні напрями розвитку на 2013 і 2014 роки [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.rv.gov.ua/sitenew/goschansk/ua/publication/content/10566.htm>
2. Пілігрим А.С. Правові проблеми працевлаштування молоді: / А.С. Пілігрим,
3. Е.В. Красовська // [Електронний документ] Режим доступу: http://www.rusnauka.com/11_EISN_2011/Pravo/4_82774.doc.htm
4. [Електронний документ] Режим доступу: http://asconf.com/rus/archive_view/634
5. Закон України “ Про сприяння соціальному становленню та розвитку молоді в Україні ” <http://dsmsu.gov.ua/index/ua/material/4>

Григорій Лазнік,

студент 5 курсу

гуманітарно-економічного факультету

Науковий керівник: **М. П. Гриценко**

к. екон. н., доцент (БДПУ)

ФІНАНСОВИЙ РИНОК УКРАЇНИ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

Фінансовий ринок – це саморегулююча система ринків, де концентрується попит і пропозиція на різні фінансові активи та послуги, що пов'язані з придбанням активів; це сфера економічних відносин між суб'єктами ринку в процесі формування та реалізації попиту і пропозиції фінансових активів.

Світовий фінансовий ринок – це частина ринку позичкових капіталів, де переважно здійснюється емісія, купівля-продаж цінних паперів, у тому числі в євровалютах, і включає світовий грошовий ринок, світовий ринок капіталів і світовий фінансовий ринок.

Глобалізація – це новий етап світового розвитку суспільства на всіх його рівнях. В економічній сфері вона являє собою взаємозалежність різних секторів світової економіки. В перспективі глобалізація веде до подолання наднаціональних кордонів і формування єдиної всесвітньої ринкової економіки, що і обумовлює актуальність даної теми.